

Discurs del president Aragonès en el ple monogràfic de salut mental

Parlament de Catalunya, 14 de desembre de 2021

Deixeu-me començar agraint a la Mercè Torrentallé la força i la valentia i el missatge que avui ens has traslladat en aquesta cambra. Gràcies per l'activisme, gràcies per la perseverança. No és gens fàcil parlar de salut mental i molt menys fer-ho d'un mateix i de les dificultats que s'enfronten les persones que pateixen un problema de salut mental en el seu dia a dia.

Per això vull agrair el teu coratge mostrat a l'hora de compartir amb tots nosaltres vivències i testimoniatge. Era necessari que el Parlament de Catalunya, les màximes institucions del país, donessin veu a qui viu un problema de salut mental en primera persona.

En el llenguatge de la salut mental es defineix, es parla de la primera persona per referir-se a aquells ciutadans i ciutadanes que pateixen problemes de salut mental i es fa per posar en valor la seva vivència. Per situar-los al centre del que han de ser les mesures per afavorir una vida digna per tothom. Era absolutament imprescindible avui escoltar paraules com la de Mercè Torrentallé avui en aquesta cambra. Em sento orgullós de ser diputat d'un Parlament que obre les portes a tothom i que situa debats, malgrat alguns inicis, que lamento molt, que s'hagi assistit en algun inici d'aquest ple que no haguéssim volgut molts de nosaltres. És important que obrim les portes a tothom. Perquè és imprescindible impulsar un canvi de mirada que hem de protagonitzar tots plegats al voltant de la salut mental. És imprescindible trencar els estigmes que envolten els problemes de salut mental, per normalitzar una realitat que massa sovint queda silenciada i invisibilitzada, i sobretot que això ha de servir per millorar l'atenció i suport que oferim des de les institucions i els serveis públics. Perquè que tothom que tingui un problema d'aquestes característiques pugui seguir amb la seva vida i gaudir-ne amb plenitud i dignitat.

Com es deia abans, 1 de cada 4 persones patirà un problema de salut mental al llarg de la seva vida. 1 de cada 4 persones. Un 25% de la població. un percentatge d'aquesta magnitud vol dir que tots els que som aquí, directe o indirectament, patirem les conseqüències dels problemes de salut mental. O els patirem en primera persona o els patirà una persona del nostre entorn més proper i per tant, ens acabarà afectant.

Aquesta és la realitat que ens envolta i n'hem de parlar en aquest Parlament. Una realitat ben present i com deia, massa sovint silenciada i amagada. Fa temps que els experts ens alerten que el benestar emocional i els problemes de salut mental seran un dels grans reptes sanitaris i socials d'aquest segle, sobretot en societats com la nostra.

Malgrat hi havia aquesta advertència, ha hagut de fer-se present una pandèmia que ha trastocat del tot la nostra manera de viure i conviure per començar a prendre consciència de la gravetat i de la situació, tal i com vam manifestar en aquest propi Parlament ara fa una mica més d'un any amb l'aprovació d'una resolució que ja ens instava a transformar el nostre sistema de salut mental i benestar emocional.

Com intentaré explicar al llarg de la meva intervenció, el sotrac que ha suposat la covid-19 ha multiplicat els casos de problemes de salut mental que pateix la població catalana. I no és una qüestió només de Catalunya, sinó que és compartida de moltes societats com la nostra. Que pateix i està en risc de patir tota la població. Des dels més joves fins als més grans, evidenciant un problema de fons, preexistent i greu que cal abordar amb tota la decisió i adoptant mesures concretes que ens comprometin a tots. La covid ens ha endinsat dins d'una autèntica emergència emocional. Una autèntica crisi de salut mental que hem d'atendre amb tota l'ambició, amb tota, perquè quan parlem de salut i benestar, molt sovint s'ha menystingut la dimensió emocional, sentimental, en definitiva, psicològica de la salut, la qual és essencial perquè tothom pugui gaudir d'una vida plena.

És un autèntic repte de país que ens implica a tots i a totes. Començant per les institucions i acabant per la ciutadania de forma individual.

I el primer pas és prendre'n consciència. Per això és tan necessari el ple d'avui. Per poder parlar a bastament de salut mental i benestar emocional. Per intercanviar impressions i punts de vista. Per debatre i sobretot, generar consensos, identificar prioritats i conjurar-nos per transformar la forma com atenem des de les institucions i des de la pròpia societat els problemes de salut mental.

La primera visita que vaig fer com a president va ser al Servei de Salut Mental per a infants i joves del Parc Taulí de Sabadell. Una visita que vaig fer per contribuir a la conscienciació social i per conèixer de primera mà dels problemes de salut mental provocats per la pandèmia entre la població més jove, com deia, que s'han magnificat a causa de la pandèmia. En aquesta visita vaig manifestar la necessitat d'impulsar un Pacte Nacional de Salut Mental i Benestar Emocional que provoqui un canvi de mentalitat, un canvi de paradigma que és imprescindible si volem avançar en aquest àmbit.

Ens hem de fixar l'objectiu que les persones que pateixen un problema de salut mental siguin tractats com a ciutadans de ple dret. Ens hem de fixar l'objectiu d'incorporar la perspectiva de salut mental i benestar emocional en tots els àmbits de la vida, com estem fent, amb èxit, amb la perspectiva de gènere.

Una voluntat transformadora que ha d'impulsar un autèntic canvi cultural, perquè en relació a la salut mental i el benestar emocional no n'hi ha prou amb oferir més i millors serveis. No n'hi ha prou només amb abocar-hi més recursos. Cal reforçar la xarxa de salut mental perquè tothom hi tingui accés i que no hi arribem tard.

Cal crear un nou model basat en la personalització, la proximitat i la territorialització dels serveis. Però sobretot, perquè això sigui un èxit cal un canvi de mirada que acabi amb l'estigmatització social i situï a les persones amb problemes de salut mental i benestar emocional al centre de totes les decisions que els afecten, reconeixent-les com un igual. Avui Mercè Torrentallé ens ha parlat de la seva experiència, no ens ha parlat de mesures concretes en l'àmbit dels serveis públics, ni de com ho hem d'organitzar les polítiques públiques, sinó de l'experiència personal. De la necessitat de situar la dignitat de les persones amb problemes de salut mental al centre de les decisions. I aquest és el primer canvi que hem de fer. És el primer pas perquè tingui sentit tota la resta. D'aquí la importància de disposar d'una eina com un Pacte Nacional de Salut Mental i Benestar Emocional. Una eina que en primer lloc, ha de servir a les persones afectades, evidentment, i també a les famílies i els entorns més propers. Als professionals i als diferents agents prestadors de serveis. A tots els espais de sociabilitat i a la ciutadania en general. El Pacte Nacional de la Salut Mental i el Benestar Emocional s'ha de dirigir a tots ells. I de la mateixa manera, a tots ells vull dirigir la intervenció d'avui amb la intenció de començar a prendre consciència col·lectiva que la qualitat de vida, que gaudir d'una vida digna va molt més enllà de qüestions materials, que són essencials, indispensables. Però va més enllà. I vol dir atendre també el benestar emocional de la ciutadania.

En síntesi, aquestes són les raons per les quals vaig demanar que es convoqués el ple monogràfic d'avui. Per això, a continuació intentaré acotar la dimensió del problema i identificar les parets mestre del Pacte Nacional i les mesures que hem de començar a implementar de forma immediata.

Ens ho explicava molt bé Mercè Torrentallé. Per l'OMS la «Salut és un estat complet de benestar físic, psíquic mental i social, i no solament l'absència d'afeccions o malalties». Però malgrat la claredat d'aquesta definició, per contra ens solem centrar en el benestar físic i social i menystenim el benestar psíquic quan és evident que el benestar emocional i mental afecta i condiona tota la resta.

Com s'ha dit, 1 de cada 4 persones patirà un problema de salut mental al llarg de la seva vida. Un risc enorme, que afecta a totes les etapes de la vida. Per exemple, infants amb dificultats d'aprenentatge. Adolescents amb un trastorn de conducta alimentari. Joves paralyzats per la incertesa del moment i la pressió pressió envers el futur. Adults que han perdut la feina o que viuen un profund dol per una persona estimada. I gent gran que viu sola i amb solitud, una solitud terrible, injusta i que ens hauria de fer avergonyir com a societat.

Tots aquests només són alguns exemple dels problemes de salut mental que hi ha a la societat i que evidencia que si els atensem bé —o relativament bé— els trastorn més severs que exigeixen un tractament continuat, si podem atendre'ls bé, podem revertir aquesta situació i evitar els casos més greus. Evidencia que tenim un greu problema amb els casos més comuns i més lleus. Casos que si es detecten a temps, perquè la realitat és que es detecten tard i això aprofundeix el problema i dificulta la recuperació, podem garantir una vida digna per tothom.

Rere aquesta dificultat de diagnòstic, més enllà de les mancances del propi sistema, hi ha l'estigma social que actua com a gran barrera per demanar ajuda. Basat en la por de com respondrà el nostre entorn més proper. La por a com respondrà la societat. La por a quedar-se sol. Perquè davant d'estigmes, davant de problemes de salut mental n'hi ha arreu de la societat. En l'entorn laboral i educatiu. En les relacions familiars, d'amistat i de parella. També en el propi àmbit sanitari.

I aquesta realitat de l'estigma fa que moltes vegades s'acabi patint més per l'estigma que pel propi problema originari de salut mental.

M'agradaria situar algunes dades. Un 80% de les persones amb una problemàtica de salut mental han estat discriminades per aquesta raó. Per por a l'estigma i la discriminació, un 82% de les persones amb un problema de salut mental han optat per ocultar que tenen un trastorn en algun àmbit de la seva vida. I un 89% ha abandonat activitats essencials pel benestar personal com socialitzar-se, fer esport, expressar la lliure opinió o fins i tot estudiar o treballar.

Són dades del 2016 que ens han d'ajudar a situar la gravetat de la situació, i tots convindrem que aquestes dades, molt probablement, no, segur, perquè en tenim la constància, amb la covid-19 ha empitjorat notablement.

El confinament i la limitació de la lliure circulació de tota la ciutadania necessària per aturar els contagis va suposar un impacte psicològic en la població general i, sobretot, en les persones que pateixen problemes de salut mental

Perquè ens en fem una idea:

El maig de 2020 el SEM va multiplicar per quatre les consultes per conductes suïcides i autolesions. L'abril de 2020 es va triplicar el nombre d'atencions per casos d'ansietat i a mesura que s'allargava el confinament aquest demanda s'ha traslladat al Centre d'Atenció Primària i als Centres de Salut Mental d'Adults. En el cas dels Centres de Salut Mental Infantil i Juvenil, a part de l'augment dels trastorns d'ansietat, destaca el creixement dels trastorns de la conducta alimentària.

Per tot això crec que podem dir que la pandèmia ha evidenciat que no estem davant d'un problema individual que pateix la persona, no estem davant d'un problema que pateix una persona, estem davant d'un problema col·lectiu, que patim com a societat.

Per això, per donar-hi resposta, hem de posar en valor la feina feta. Perquè ni molt menys partim de zero i seria terriblement injust menystenir les eines que tenim i sobretot el compromís i la dedicació dels professionals.

Disposem de molts serveis i professionals dedicats a salut mental i a benestar emocional des del punt de vista holístic. Hi dediquem recursos. I alguns dels serveis de Catalunya són referents a nivell internacional. Però veient els resultats no ens podem sentir satisfets. La

realitat que ens envolta és que hem d'augmentar l'eficiència dels recursos. Tenim una xarxa que en molts aspectes encara és feble i vulnerable, que s'aguantava no per l'estructura de la xarxa sinó per la dedicació individual d'un o altre responsable. Necessitem que respongui a la transversalitat necessària perquè el problema de salut mental es pateix les 24 hores del dia: a la feina, a l'estudi, en els espais de socialització, més enllà de la consulta o dels serveis sanitaris. Hem d'actuar transversalment, per tant tenim molt marge de millora. Un marge de millora que ha de passar per un canvi de model.

Un canvi de model que s'ha de construir a partir del Pacte Nacional de la Salut Mental i el Benestar Emocional el qual ens ha de servir per:

Identificar els problemes estructurals, acotar objectius, millorar estratègies encaminades a oferir una atenció 24 hores al dia i 7 dies a la setmana i que atengui a les persones al llarg de les diferents etapes de la vida. I assegurar i sobretot estabilitzar els recursos per consolidar els serveis. Uns serveis que s'han bastit gràcies als serveis públics, i als professionals dels serveis públics, evidentment. També gràcies al voluntariat, al compromís social, a la societat empoderada i autoorganitzada. I cal donar-hi estabilitat i continuïtat.

A partir d'aquí, deixeu-me apuntar, a tall esquemàtic i sense ànim de ser exhaustiu un conjunt de perspectives que hem de tenir en compte si realment volem transformar la forma d'entendre i atendre els problemes de salut mental que afecten el conjunt de la societat.

Són deu punts.

El primer. Hem de treballar des d'un compromís inequívoc amb els drets humans. Són els drets humans de les persones que pateixen problemes de salut mental. Prenent com a referent la Convenció de Nova York de les Nacions Unides i implementar-la. Tenint molt clar que el paper a vegades ho aguanta tot i que el que cal és transformar realment la realitat. Tenint clar que ja no hi ha tuteles, ja no hi ha curateles ni incapacitacions que valguin. Tothom té drets i s'han de respectar les voluntats de tothom. Les persones amb problemes de salut mental han de ser persones amb tots els drets garantits, ciutadans de ple dret de la societat plural i diversa que som i volem ser.

En segon lloc. És imprescindible treballar amb una inequívoca visió de país. Garantir el benestar emocional de la ciutadania exigeix una decidida intervenció pública, dels serveis públics. I aquí sense cap mena de dubte, ens hem de conjurar per millorar la coordinació entre els diferents àmbits en què és responsable el Govern, fora compartiments estancs, la salut mental afecta tots els àmbits de la societat i és una qüestió que va molt més enllà de la mirada del sistema sanitari.

La salut mental té un paper protagonista però implica a la resta d'àmbits del govern també. Una millor coordinació interdepartamental i en paral·lel, enfortir la cooperació amb resta d'institucions, amb el món local on molts municipis ja estan abordant, amb recursos limitats, els problemes de salut mental sobretot des de la perspectiva de la promoció de la salut.

Cal crear un mapa de recursos que oferim a la ciutadania que pateix un problema de salut mental i al seu entorn.

Un mapa de recursos integral i territorialitzat, que inclogui els serveis que oferim les diferents administracions, però no ens hem de quedar només en les administracions. Ha d'incloure també les eines i els serveis que s'ofereixen des de la pròpia societat civil a cada àmbit territorial de Catalunya.

Tres. Cal una estratègia integral de sensibilització. Per lluitar contra l'estigma. Prenent l'experiència d'entitats com Obertament, que estan fent una feina excel·lent en contra de l'estigma i anant més enllà. Perquè no n'hi ha prou acabant amb l'estigma. Cal que el conjunt de la ciutadania prengui consciència d'aquesta realitat i impulsar el canvi cultural i de mirada al qual m'he referit de forma reiterada al llarg de la intervenció.

En aquest àmbit, el 2022 augmentarem la partida destinada a aquest àmbit amb 400.000 euros addicionals. La lluita contra l'estigma, sensibilització i formació. Perquè hem d'acabar amb l'analfabetisme emocional, amb el desconeixement sobre els problemes de salut mental. Aquest desconeixement en bona part explica els estigmes i els perjudicis que tenim com a societat.

Quatre. Prevenció i detecció arreu.

A tots els àmbits de la societat. Hem d'ampliar les portes d'entrada i promoure la detecció de problemes de salut mental a l'escola, a la feina, als serveis sanitaris i socials. Això ens implica incorporar aquesta mirada en molts espais públics. Evidentment als centres educatius i als casals de la gent gran. Però també en centres cívics o llocs de treball per citar algun exemple.

Això vol promoure la creació de figures que es puguin responsabilitzar de la prevenció i la detecció de problemes de salut mental en cadascun d'aquest àmbits. Figures que necessitaran formació i suport per poder dur a terme correctament aquesta responsabilitat. En paral·lel, és necessària la creació d'un Observatori de la Salut Mental i el Benestar Emocional per establir un sistema de registre. Per recollir informació sobre on som en cada moment i poder millorar tota la nostra acció de prevenció, detecció i acompanyament.

CINC. Transformació de la xarxa de salut mental que descansa sobre la feina del Departament de Salut.

És imprescindible reforçar-la a partir d'un abordatge preventiu, enfocat a la comunitat i orientat a la recuperació de les persones. És especialment rellevant dotar-nos de millors instruments

de detecció per millorar la identificació dels problemes i evitar que es cronifiquin. Sobretot evitar que els abordem massa tard. La gent d'Obertament m'han estat explicant les darreres setmanes com l'abordatge tardà d'un problema de salut mental fa que s'agafi en unes condicions molt pitjors. Extremadament més difícils després de poder acompanyar. Per tant estem impulsant un programa de benestar emocional i salut comunitària a l'Atenció Primària, com va anunciar fa unes setmanes el conseller Argimon, amb la incorporació de personal referent de benestar emocional als equips d'atenció primària amb major necessitat social.

Com explicarà el conseller Argimon, enguany ja hem incorporat 150 professionals i el 2022 preveiem incorporar-ne 220 més. I de la mateixa manera és imprescindible centrar-nos de forma específica en diverses intervencions en l'àmbit de la salut.

Concretament, implementar amb tota l'energia el Pla de Prevenció del Suïcidi 2021-2025. Transformar l'atenció a la salut mental dels infants i joves. Reforçar l'atenció als problemes de salut mental i addicions a l'Atenció Primària. Incrementar les places d'hospitalització de dia i completar el desplegament d'equips domiciliari intensiu i d'hospitalització a domicili en el conjunt del territori.

I enfortir l'orientació comunitària i proactiva dels serveis de salut mental, iniciant la reconversió de l'hospitalització de llarga estada psiquiàtrica, avançant cap a un model inclusiu que potenciï la recuperació, la inserció i els suports comunitaris.

Sis. Canvi de paradigma: atenció personalitzada i inclusió a la comunitat.

Tothom té dret a viure de forma independent. I a decidir com vol viure. Per això és necessari un canvi de paradigma i avançar cap al suport individualitzat i personalitzat en funció de les necessitats i les voluntats de cada persona.

La setmana passada un professional del sector amb molta experiència em recomanava no gastar recursos únicament en places —que evidentment també són necessàries, sinó que és imprescindible invertir en relacions humanes.

Aquest és el model que necessitem. Un model que busqui l'apoderament de la persona per tal que pugui exercir com a ciutadà de ple dret. En aquest sentit, és imprescindible garantir la inserció laboral de les persones amb problemes de salut mental. I també garantir que les persones amb problemes de salut mental que vulguin prosseguir els seus estudis ho puguin fer. I també recuperar la teva feina, els teus estudis, la teva vida té un afecte rehabilitador. Una vessant terapèutica que cal contemplar i potenciar.

En aquest àmbit és molt interessant l'acompanyament entre iguals a partir de l'experiència del model *peer to peer* el qual té una gran capacitat emancipadora i transformadora que hem de poder adaptar a la nostra realitat.

I alhora, hem de vetllar per promoure la incorporació a l'empresa ordinària de persones amb problemes de salut mental.

Per aquest motiu el Departament d'Empresa i Treball està dissenyant una línia d'ajuts específica destinada a les empreses que contribueixin a incorporar persones amb aquestes característiques i així contribuir a la seva rehabilitació i plena recuperació del seu rol social.

Set. Una referència necessària als infants i joves.

Aquí hem de reconèixer amb dolor que el problema és greu. 1 de cada 5 alumnes té problemes d'aprenentatge i només se'n diagnostiquen 2 de cada 10. Aquest fet s'agreuja perquè l'atenció que oferim a vegades és massa lenta i massa espaiada en el temps, abocant a les famílies que s'ho poden permetre a buscar ajuda en l'àmbit privat, aquí hi ha una clara limitació de recursos, fet que agreuja els problemes de desigualtats que existeixen a la nostra societat. Desigualtats amb impacte en l'aprenentatge.

Estic segur que aquests factors expliquen en bona part, els problemes de baix rendiment, abandonament i fracàs escolar que arrossega una part del nostre sistema educatiu. En aquest sentit, cal replantejar el funcionament dels serveis que tenim i ampliar les eines de que disposem. Cal definir i desplegar un Pla d'Abordatge pel Benestar Físic i Emocional de l'Alumnat. Cal resoldre d'una vegada les disfuncions que hi puguin haver entre els CSMIJ i els CDIAPs. Cal dotar als EAPs d'un referent en benestar emocional i enfortir la seva relació amb els CSMIJ. Cal formar el professorat. I cal ampliar la part psicològica del Programa nen sa i nena sana crear noves eines d'avaluació del benestar emocional dels alumnes com per exemple el conjunt d'enquestes que ja està treballant el Departament d'Educació.

Vuit. Perspectiva de gènere

La perspectiva de gènere, el patriarcat és un determinant de la salut mental, amb diferències entre dones i homes que s'observen al llarg de tot el cicle vital impacten també en qüestions de salut mental. Segons dades del Departament de Salut, 1 de cada 3 dones manifesta tenir malestar emocional enfront a un 1 de cada 5 homes.

Els diagnòstics d'ansietat i depressió són més del doble de freqüents en dones que en homes, però en canvi, menys del 45% dels estudis no es fan en dones, menystenint així certs efectes adversos.

I en aquesta realitat, no hem de perdre de vista la violència masclista, física o psicològica, que acaba provocant i desembocant en problemes de salut mental evidents.

I aquí vull fer esment a la necessitat d'analitzar de forma acurada la relació entre suïcidis de dones i situacions de violència masclista. Per això necessitem un bon estudi per identificar possibles vulnerabilitats i poder actuar de forma específica i amb tota la determinació per revertir una situació extremadament preocupant.

Per tot això cal incorporar la perspectiva de gènere en l'atenció als problemes de salut mental i benestar emocional. Partint de projectes específics de prevenció, detecció i formació i acabant amb el disseny d'accions concretes que atenguin la dimensió de gènere de la salut mental.

Nou. Persones privades de llibertat.

Tots i totes coincidim que l'objectiu de les penes de privació de llibertat ha de ser la rehabilitació i inserció en la societat. Per això és imprescindible que hi hagi també un suport emocional i una cura de la salut mental tal quan una persona entra en un centre penitenciari per complir una condemna, com també i sobretot quan recupera la seva llibertat i té el repte d'interactuar de nou amb la societat. Perquè no volem que hi torni a entrar. Per això volem que les persones es rehabilitin, que acompanyin. Reforçarem encara més la coordinació ja existent i positiva amb el Departament de Salut i tot l'àmbit i atendre de forma específica a determinats col·lectius especialment vulnerables des del punt de vista del benestar emocional, com els joves i les dones.

I finalment, deu. Suport a les famílies i els entorns més propers a les persones amb problemes de salut mental. Cal fer cada dia a l'hora d'implementar polítiques el que estem fent avui en aquest Parlament: escoltar, escoltar i escoltar a les persones amb problemes de salut mental i a les seves famílies. Per després poder informar i acompanyar.

Ningú més s'ha de sentir mai sol ni que no està acompanyat, desamparat. Permetre que la ciutadania se senti sola és el pitjor que podríem fer des de les institucions. He situat deu punts que per a mi són essencials. Hauríem de situar-ne molts més: iniciatives en l'àmbit cultural, esportiu, de la seguretat... Per això tots ells han de ser abordats amb la màxima celeritat. En el propi Pla de Govern i de forma més específica en el Pla del Departament de Salut i del conjunt de Departaments que ja han començat a incorporar la imprescindible perspectiva de la salut mental i el benestar emocional en totes i cadascuna de les seves accions.

De fet, el propi Pressupost 2022 que la setmana que ve aquest Parlament aprovarà, ja fa passos importants en aquest sentit, destinant més de 580 M€ a polítiques de salut mental i benestar emocional. I en continuem enfortint en els acords que s'han dut a terme per encara més donar suport a tots els serveis i recursos humans destinats a la salut mental.

Tot això són passos molt importants. Però no són suficients. Tothom pot patir un problema de salut mental a la vida. Per això hem de garantir que tothom rep l'atenció i el suport que necessita per tal que pugui recuperar la seva vida. És important dissenyar un canvi de model a través d'un Pacte Nacional per la Salut Mental que aglutini el coneixement, l'esforç i els recursos per assegurar que tothom que pateix un problema de salut mental pugui continuar gaudint de la vida amb el màxim de plenitud.

Diputades, diputats. Conselleres i consellers. Tenim molta feina per fer.

Ens trobem davant d'un dels grans reptes de la societat contemporània, d'un autèntic repte de país, el qual durant massa temps no li hem donat l'atenció que requeria. Cal abordar-ho sense més dilació. Per això és l'hora de promoure una important transformació del sistema d'atenció a la salut mental i el benestar emocional.

Fem-ho entre totes i tots. Fem-ho en positiu. Fem-ho amb propostes. Estic convençut que aquest serà l'ànim, la voluntat i els compromisos que adquirirem aquesta cambra en aquest ple específic. Posem-hi tota l'energia i voluntat d'entesa a atendre aquesta pandèmia de la salut mental, aquesta emergència de benestar emocional. Dediquem-hi tota la voluntat transformadora i capacitat transformadora que tenim totes les forces d'aquest Parlament.

No tenim cap mena de dubte que fer més fàcil, amable i feliç la vida de la ciutadania, també passa per replantejar d'una vegada com atenem com a societat el nostre benestar emocional i la nostra salut mental.

Acabo. Gràcies a tots vostès per l'atenció, presència i dedicació en aquest debat. Però també gràcies, moltíssimes gràcies a totes les persones que han patit en primera persona un problema de salut mental, gràcies a totes les entitats, a tots els professionals, a totes les famílies a tots els col·lectius que no han deixat mai de treballar per reivindicar una millora de l'atenció a la salut mental. Una millora absolutament necessària des de l'administració pública. Gràcies, quan era molt més invisibilitzat posar-hi llum i posar veu. Estic convençut que avui farem un pas importantíssim en aquest de visió, de mirada i en aquest canvi de paradigma que és imprescindible si volem que el país del futur sigui més just, més pròsper i digne per a tothom.

Moltes gràcies.